

ESCENA XII

DITS y RAMON

- RAMON. Bon dia tinguin!
- MERCENETAS. Ay! En Batista havia dit que no podias venir.
- RAMON. Cert; però he pogut desempellegarme de l'ocupació que tenia y he lograt venir a aquesta festa tant senyalada. No he fet bé, tia?
- EMILIA. Bé. Y en Batista? (*Sorpresa.*)
- RAMON. De desde que ell se'n venia cap aquí, que no l'he vist.
- EMILIA. (*Som 13!*) (*Ab terror.*)
- COSME. Has arribat a punt de solfa. Si hagués anat per mi, ja haurias trobat girat lo missal.
- EMILIA. ¿Vols dir que no has vingut per cumpliment?... Es que per nosaltres ja saps que no'n tens de fer cap.
- RAMON. Li dich que no, tia.
- EMILIA. (*Enrahona ab Blanca.*) Vull dir que si tenias res que fer...
- COSME. Encara'l treuràs! ¿No veus que li haurà vingut de perilla poguernos accompanyar? (*Mirant a Blanca*) ¿Que seyem?
- EMILIA. Vols dir que tant aviat?...
- (*Mercenetas y Lluís parlan baix*)
- COSME. ¿No hem quedat en que colocadas las cadiras, en Ton serviria l'arròs?
- MERCENETAS. Senyors, a taula! (*Ho fan.*)
- LLUÍS. (No la veus?) (*Parlant ab Lluís.*)
- EMILIA. (Pobra mamà! Si que ho sento!)
- SUMPTA. (No sé si me'n vagi al llit; però com he dit a tothom que'm trobava tant bé...) (*Apart a Blanca.*) (¿Veus D.ª Emilia com muda de color? ¡Aqui'n passa alguna de cresa!) Si li sembla, seuré aquí.
- BLAY. Sí, home, ¡que'm té de semblar! Segui allà ahont vulga.
- LLUÍS. ¡No vull vèurela sofrir d'aquesta manera!)

